

JÉZUS JÖN HOZZÁTOK!

Előkészület az első szentáldozásra.

**Nihil obstat. Dr. Julius Czapik censor dioecesanus.
Nr. 153. Imprimatur. Strigonii, die 16. Januarii
1930. Justinianus Card. Serédi Princ. Primas Hung.
et Aepus.**

**Az elbeszélés a Német katolikus Tanítónők
kiadásában megjelent**

„Erzählungen für Schulkinder“-ből való.

Korda Részvénytársaság kiadása, Budapest.

Korda R. T. nyomdája. Bpest, VIII., Csepreghy-u. 2.

KEDVES GYERMEKEK!

Olvassátok el ezt a kis történetet figyelemmel, gondolkozva s majd a végén kérdezek tőletek valamit.

A három ajándék.

Kovács Erzsike 8. születésnapján nagyon boldog volt. Nem is csoda, hisz annyi öröm érte! Nemcsak ünnepi tortát kapott, hanem sok ajándékot is.

Az ajándékok közül legjobban örült egy gyönyörűen viruló kis rózsafának s annak a két szál szép viaszgyertyának, amire már régtől vágyódott, hogy azt égethesse a Szüzanya képe előtt.

— Hát neked meg hogyan köszönjem meg ezt a szép könyvet, drága nagyanyám? — s hálálkodva simult nagyanyjához.

— Ez a könyv nagy segítségedre lesz, ha első szentáldozásodra készülsz — felelte a nagymama. — Olvasd csak el, amit beleírtam!

Erzsike kinyitotta a könyvet s az első lapon megtalálta nagymama írását. Hangosan olvasta:

Mint ahogy a napfény árad
szét az egész világra,
Mint ahogy a virág kelyhét
mindenkinek kitarja,
Mint ahogy a madár dalát
senkitől sem sajnálja:
Úgy osztogasd szereteted —
járj Jézusnak nyomába!

— Megértetted? — kérdezte a nagymama.

— Azt jelenti, hogy minden embert szeressek és mindenkivel jót tegyek. De hogy is csináljam, — tünődött Erzsike — hiszen nekem nincs sok adnivalóm.

— Pedig ezt meg kell tenned és meg is tudod tenni, gyermekem. Egy kis szívességet mindig, mindenkivel tehetsz. Egy-egy kedves szót, barátságos köszöntést, egy kis szeretetszolgálatot adhatsz mindenkor. — S ha ezt nap-

nap után gyakorlod — természeteddé válik a jóság, a szeretetreméltóság.

— Gyermekem, mondok neked valamit! Ugye ebben a boldog esztendőben jön először szívedbe az Úr Jézus? — Milyen szép lenne, ha elhatároznád, hogy az Úr Jézusnak jövedelekor három olyan jócselekedetet ajándékozol, ami egy kis áldozatot kíván tőled. Ez nagy ajándék, szép ajándék lenne! Ennek örülne ám az Úr Jézus! Akarod ezt?

— Akarom! — felelte gyorsan Erzsike. — Csak azt mondd meg nagyanyus, hogy mit tegyek?

A nagyanya mosolygott.

— Azt magadnak kell kitalálnod, gyermekem. Ad a jó Isten elég alkalmat, csak nyisd ki a szemedet jól és el ne mulaszd a kellő pillanatot!

Erzsike komolyan akart ajándékot adni az Úr Jézusnak. Csak az a baj, hogy a nagymama nem mondta meg, hogy ki legyen az a három ember, akivel jót tegyen, . . . Hátha még azt is megmondta volna, hogy hogyan tegyen velük jót! De nem segített!

Az első ajándék.

Mindenszentek ünnepén mindenki a temetőbe sietett kedves halottaihoz. Erzsikét is elvitték övéi.

A temető olyan volt, mint egy virág-erdő. Minden sír zöld lombbal, virággal, koszorúval díszített. Csak egy sír volt elhagyatott. Még kereszt se jelezte, hogy ki nyugszik alatta. Dísz nem volt rajta egyéb, mint a sok száraz levél, mit a szél vitt oda. Az emberek észre se véve, mentek el mellette.

Erzsike mamája megállt az elhagyott sírnál.

— Mondjunk el itt egy Miatyánkot. Szegényt, aki e sírban pihen, az utcán találták holtan, senki se tudta, ki volt ez a szegény fiatalember. — Adj, Uram örök nyugalmat neki!

— És az örök világosság fényeskedjék neki! — felelte rá a nagymama.

Erzsike eddig csak figyelt. Egyszerre felvillant örvendezve a szeme; jó gondolata támadt. S ezt tett is követte.

Estefelé ezt súgta a nagymama fülébe:

— Nagyanyus! Darabokra vágtam viaszgyertyáimat s az elhagyott sírra tettem. Ha este azon a síron is égnék a gyertyák, akkor ott is megállnak az emberek s imádkoznak a szegény ismeretlenért. — Sajnáltam a Szűzanya képe előtt elvenni gyertyáimat, de az a sír olyan elhagyatott volt! — Mondd, nagymama, szeretetből fakadt jócselekedet volt ez?

— Már maga a halottakért mondott imádság is jócselekedet, gyermekem — felelte a nagymama. — Isten szemében semmi se csekélység, amit szeretetből teszünk — a te cselekedeted még értékesebb is, mert áldozatot is hoztál azért a szegény lélekért.

Erzsike szívét e szavakra nagy öröm töltötte el — már egy kicsit se sajnálta gyertyáit. Legjobban szeretett volna rögtön egy másik jócselekedetet véghezvinni. Csakhogy nem ment ám oly könnyen! Egyik nap a másik után múlt el s ő csak nem tudott semmi okosat kitalálni.

A második ajándék.

Erzsébet napja közeledett. Ó, csak sikerülne jócselekedettel ünnepelni névnapomat!... vágyakozott Erzsike. Szent Erzsébet élete is jócselekedetekkel volt tele!...

Gondolkozva állott az ablaknál. Tekintete a szemközti sarokházra esett. Ott a legfelső emeleten lakott Dóra kisasszony, egy különös öreg néni, akit nagyon ritkán lehetett látni az utcán, aki igen régi divatú ruhákat viselt. Olyan furcsa volt, mikor főkötős feje megjelent az ablakban. Az utcagyerekek öreg boszorkánynak csúfolták, a nagyok meg azt mondták róla, hogy fukar és senkit se szeret mást, mint a macskáját, meg az ablakában levő néhány cserepes virágát.

Szegény Dóra kisasszony, olyan magánosan él — gondolta Erzsike. —

Vele kellene valami jót tenni szeretetből...

Puff!... E pillanatban egy cserép muskátli lerepült a kisasszony ablakából. Az erős őszi szél sodorhatta le. A cserép darabokra tört a kövezeten. Kis híja, hogy az arra haladó István bácsi vörös orrára nem esett.

— Vén boszorkány, nem tudsz jobban vigyázni a virágodral — kiáltotta dühösen a favágó — s mire Erzsike odaérkezett, hogy felemelje a virágot, már darabokra vágta baltájával.

Pedig mily örömmel vitte volna fel Dóra kisasszonynak! Szomorúan állt ott — de csak egy pillanatig. Már tudta, mit tegyen. Hazafutott s nemsokára sietve igyekezett már az ódon sarokház felé, karján a gyönyörűen viruló kis rózsafával.

Kissé félve kopogtatott az ajtón.

— Ki az? — kérdezte egy hang.

— Kovács Erzsi — felelt szívdobogva a gyermek.

Az ajtó kitárult s Dóra kisasszony csodálkozva nézte fekete pápászemén át a szepegő gyermeket.

— Ezt a rózsát a tönkrement mus-

kátli helyett hoztam — mondta félénken.

— Úgy? — kérdezte Dóra kisasszony különös hangon. — És mit kérsz érte?

Erzsike fülig pirulva felelte:

— Semmit. Ajándékba hoztam.

— Cirmos, érted ezt? — az öreg kisasszony kérdésével a szoknyájához dörgölődző hatalmas macskához fordult.

— Látod, Cirmos, ez a gyermek idejön rózsájával s úgy tesz, mintha Szent Erzsébet lenne! — a furcsa öreg kisasszony egyre csóváltgatta főkötős fejét s oly fürkészőn nézte Erzsikét, hogy szegényke már majdnem elpityeredett.

— Aztán miért akarod nekem adni rózsáidat?

Erzsike tekintete a falon függő Jézus Szíve-képre esett. Gyorsan visszaparancsolta könnyeit s bátran felelt:

— Mert olyan egyedül van és szeretnék egy kis örömet szerezni a néninek.

— Úgy? — mondá ismét Dóra kisasszony, de most már mosolyogva. — Akkor ezek igazán Szent Erzsébet rózsái, az irgalmasság rózsái... Hm,

hm... elfogadom rózsádat, mert jó gyermek vagy. Ugye Cirmos, te is azt gondolod? — fordult ismét macskájához, mely most már Erzsikéhez dörgölődött dorombolva. — De ha olyan egyedül vagyok, akkor el kell jönnöd máskor is hozzám egy kicsit beszélgetni. Megteszed?

— Nagyon szívesen, — felelt most már bátran, vígan Erzsike s örömmel ült le a magashátú nagy karosszékbe, mellyel az öreg kisasszony megkínálta.

Este aztán beszámolt a nagymamának s örömmel ujságolta, hogy milyen kedves, jó néni a Dóra kisasszony, szívesen meglátogatja máskor is.

— Derék gyermek vagy, Erzsikém. Isten áldása legyen önzetlenségeden — dicsérte meg a nagyanya.

A harmadik ajándék.

A nagyanya dicsérete boldoggá tette Erzsikét s ettől fogva még nagyobb kedve támadt jót tenni. — A nagymama éber szemmel figyelte. S ha Erzsike megfélekedve magáról, barátságatlan volt a cselédekhez, vagy nehezére esett az önmegtagadás, a pontosság stb. — a nagyanya felemelve ujját, komolyan figyelmeztette.

— Aki apró dolgokban nem vigyáz magára, sohasem tud igazán szeretetteljessé válni.

Igy aztán Erzsike egyre jobban és jobban összeszedte magát s egyre könnyebben észrevette, hogy hol, kinél tehet jót — és egyre jobban növekedett szívének vágya, hogy jót tehesen.

Megjött az advent s lassan megkezdődött az elsőáldozók oktatása is. — E szent időben csak sikerül el-

végeznem harmadik nagy jócselekedetemet is — gondolta magában Erzsike. — Majd imádkozom érte!

Elmult egy hét is a nélkül, hogy valami okosat kitalált volna.

A tisztelendő úr egy hittanórán beszélt egy vak fiúcskáról, akihez néha ellátogat, hogy előkészítse őt is első szentáldozására.

A vak Józsi! No persze! Hogy is tudtam róla megfélekedni — gondolta Erzsike.

Látta is a gyermeket már, mikor doktorék Margitkáját ment meglátogatni a városon kívül fekvő villájukba. Józsiék előtt vitt el az útja.

Szegény vak gyermeknek nem él az apja, anyja pedig napszámba jár. Mily borzasztó lehet egyedül lenni örökös sötétségben! Erzsike becsukta szemét, hogy megpróbálja. Ó, de borzasztó! — Meg kell látogatnom, hogy megtudjam, mit csinál egész nap — határozta el.

Mikor ebéd után iskolába indult, Józsiék lakása felé vette útját. Még nem tudta, mit tehet szegény vak gyermekért, de remélte, hogy kitalál valamit, legalább is egy-két jó szót mondhat neki.

Vékony kabátkájában ott álldogált a fiúcska a ház előtt.

— Józsika, — szólította meg a kislány barátságosan — nem únod magad?

— Néha bizony únom, — felelte — mert a madarak most nem énekelnek. De most szólnak a harangok... halod? Ez oly szép! Most... most a barátok kis harangja szól, litániára hív... oly szépen énekelnek ott! Édesanyám néha elvisz a templomba. — És halkán egy szép szenténeket kezdett dúdolni.

— Minden dalt el tudsz énekelni, amit hallasz? — kérdezte Erzsike.

— Persze! — mosolygott a fiú. — El is tudom játszani a harmonikán. A szomszéd Feri tanított rá — neki van harmonikája s néha áthozza.

— Ugye szeretnél te is egy harmonikát? — kérdezte Erzsike hirtelen.

— Édesanyám nem tud venni — felelte a fiúcska csendesen.

— Ki tudja, nem hoz-e neked holnap a Mikulás — válaszolta Erzsike titokzatosan s magában számolgatta, vajjon mennyi pénze is lehet a perselyében.

Kezet fogott a vak fiúcskával — s keblében ujjongva búcsúzott el tőle:

— Isten veled, Jóska, sietnem kell az iskolába!

Ki tudná leírni azt az örömet, amit a vak fiúcska érzett, mikor másnap a kerti padon egy harmonikát talált s a ráerősített cédulára ez volt írva: *Jóskának küldi a Mikulás.*

De nem volt kisebb a titkos ajándékozó öröme sem. Mikor beszámolt nagyanyjának erről a harmadik, szeretetből fakadt jócselekedetéről, ragyogó arccal tette hozzá:

— Úgye érdekes az, nagymama, hogy szóról-szóra sikerült eleget tenem annak, amit a születésnapj versben kívántál tőlem?!

— Csakugyan, az én versem fényről, virágról, dalról szól — s te épp e hármat használtad fel jócselekedeteidhez. De hogy is végződik a vers?

— Hogy Jézus nyomában járjunk.

A nagymama homlokon csókolta kis unokáját.

— Úgy van, gyermekem, tekints csak mindig a felebaráti szeretet legnagyobb, legjobb Mesterére! Ha az ő példáját követed, lépteid nyomán min-

díg áldás fakad — s egykor majd a mennyországban együtt magasztalhatod Őt védszenteddel, Szent Erzsébettel, kinek irgalmas szeretete — mert mindig az Úr Jézust nézte — nem ismert határt.

— Mindíg követni fogom az Üdvözítőt! — ígérte Erzsike boldogan. — Mennyire örülök, hogy nemoskára a szívembe száll az Úr Jézus!

*

Erzsike három jócselekedetéből nem remélt áldás fakadt. Dóra kisasszonyról — akihez Erzsike gyakran ellátogatott — küldte, hogy bizony nem is fukar, mert titokban sok jót tesz. Mikor Erzsikétől az elhagyatott sírról hallott, Dóra kisasszony keresztet állíttatott oda e felírással: *Imádkozzatok egy Miatyánkot azért, ki itt pihen.*

Egy év múlva egy öregúr utazott át a városkán. Kiment a temetőbe is, hogy a kápolna régi festményeit megnézze. Feltűnt neki az elhagyatott sír keresztjének felírása. Megkérdezte a temetőőrt, hogy ki nyugszik ott?

— Egy előkelő fiatalember, — felelte az őr — szívszélhűdés érte az utcán,

az orvos megvizsgálta, le is fényképezték, de senki se jelentkezett, aki ismerné.

Az öregúr elkérte a fényképet s mikor meglátta, könnyes szemmel sóhajtott:

— Igen, ő az, az én szegény unokaöcsém. Ó, mily soká kerestem hiába!

Rendbehozatta a sírt, szép emléket állíttatott fel rá. Felkereste Dóra kisasszonyt is, hogy megköszönje jóságát, hogy keresztet állíttatott a sírra.

— Egyetlen rokonom, — panaszolta Dóra kisasszonynak — igen jó fiú volt, én neveltetem. De mikor nem egyeztem bele, hogy muzsikus legyen, titkon elhagyta házamat. — S így halt meg szegény az utcán, elhagyatva s most én oly egyedül maradtam öregségemre.

Dóra kisasszony meghatva ingatta főkötős fejét.

— A jó Isten mindent jól elintéz — szólalt meg végre. — Én ismerek egy vak fiúcskát, aki szintén él-hal a zenéért s micsoda hallása van! Ha ön taníttatná, tudom, hogy az a gyermek egész életében hálás lenne érte. Ugye cirmos?

Az öreg kandúr nyávogott, mintha igent akarna mondani.

Igy fordult egyszerre jóra a kis vak fiú sorsa. Az öregúr csakugyan megfogadta Dóra kisasszony tanácsát s a vakok intézetében felneveltette a fiút, s hegedűművész lett belőle. Oly gyönyörűen tudott játszani, hogy aki hallotta, szinte a mennyországban érezte magát.

S ez a sok jó mind Erzsike három jócselekedetéből származott. De nem is hagyott ám fel a jótékonysággal — szeretetgyakorlással. Segítette, buzdította őt ebben az Úr Jézus, akit gyakran magához vett a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

*

Kedves Gyermekeim! Ha gondolkozva olvastátok el ezt a kis történetet, a szívetek már bizonyára meg is súgta, hogy mit akarok kérdezni tőletek — ugye ezt:

Nem volna kedvetek utánozni Erzsikét?

Ti is az Úr Jézus fogadására készültök — s ugye ti is szeretnétek valamivel kedveskedni a Jézuskának, amikor először szívetekbe jön? — Ha figyelemmel olvastátok ezt a kis történetet, szívetek megsúgja, hogy mi szerezh legnagyobb örömet az Úr-Jézusnak:

a szeretet, a szeretetből fakadt jócselekedet.

Gondolkozzatok, figyeljétek és buzgón gyűjtsetek — Erzsikéhez hasonlóan — apró kis jócselekedeteket, kedves ajándékokul, az Úr Jézusnak. — E kis füzet végén van pár üres lap, arra akár egy kis jellel, akár egy-két szóval jegyezzétek fel azt s ha igyekeztek, mire az Úr Jézus hozzátok elérkezik, a sok jócselekedettől olyan lesz a szívetek, mint a napsütéses virágerdő. S

az emberek a földön, az angyalok az Égben, azt mondják rólatok:

Ezek a kisgyermekek „Jézus nyomában járnak” — legyenek áldottak.

AJANDÉKAIM
a szívembe jövő Úr Jézusnak.

Az előkészület idején naponta ajánld föl
jócselekedeteidet így:

*Édes Jézusom! Örömmel adom
át Irántad való szeretetből vég-
zett jócselekedeteimet. Fogadd
szent Szíved jóságával őket.
Add kegyelmedet, hogy a jósa-
gos szeretet útján kitartsak, hogy
egykor a mennyországba, szent
Szíved közelébe juthassak.*

*Jézus Szíve, szentség forrása,
Szűzanyád szeretetére kérlek,
tégy szentté, tedd szüleimet és
testvéreimet szentekké. Amen.*